

א. פרתו יוצאה בשבת לרשות הרבים ברצועה שבין קרניה. שלדעתו נוי הוא לה, וחכמים אינם מחשיבים את הרצועה כנוי אלא כמשא.

ב. ומקרדין מגרדים את הבהמה במגררת ברזל בעלת שיניים דקות ביום טוב, אף על פי שיש בכך עשיית חבורה בבהמה.

ג. ושחקין טוחנים ביום טוב את הפלפלין ברחים שלהן, לפי שלדעתו גם מלאכת טחינה הותרה ביום טוב.

רבי יהודה אומר: אין מקרדין את הבהמה במגררת של ברזל ביום טוב, מפני שעושה בה חבורה.

אבל, מקרצפין אותה במגררת עץ אשר שיניה גסות, שאינה עושה חבורה.

וחכמים אומרים: אין מקרדין במגררת ברזל בעלת שיניים דקות, ואף לא מקרצפין במגררת עץ בעלת שיניים גסות. וטעמם יבואר בגמרא.

גמרא:

והוינן בה: וכי בדעת התנא של המשנה למימרא, לומר דרבי אלעזר בן עזריה — רק חדא פרה הויא ליה?

והאמר רב, ואמרי לה אמר רב יהודה אמר רב: תליסר שלשה עשר אלפי עגלי הוה מעשר "מעשר בהמה" רבי אלעזר בן עזריה מעדריה כל שתא שנה ושתא!?

ומשנינן: תנא: לא פרה שלו היתה. אלא, פרה של שכנתו היתה. ומתוך שלא מוחה בה על שיוצאת ברצועה שבראשה — היא

סובר שעישון פירות הוא דבר השווה לכל נפש, מידי כמו דחה אבשרא אגומרי הנחת בשר על גבי גחלים שמתרת.

איבא דאמרי,

אמר ליה אמיר: מאי "קטורא"?

אי קטורא בידי — מעשה אומן הוא.

אי לעשן — אסור, דקא מוליד ריחא.

אמר רב אשי: אנא אמריתה נהליה לרב גביהא אימרה זו. ומשמיה דגברא רבה אמריתה נהליה לו.

ולעולם, משמעותה היתר לעשן פירות, ומידי דחה אבשרא אגומרי.

שנינו במשנה: ועושין גדי מקולם.

תניא, רבי יוסי אומר: תודום איש רומי הנחיו את בני רומי לאכול גדי מקולם בלילי פסחים.

שלחו ליה חכמים: אלמלא תודום אתה, חכם גדול ונכבד, גוזרנו עליך נדוי, לפי שאתה מאכיל את בני ישראל קדשים בחוץ.

ותמהינן: וכי מאכיל קדשים בחוץ, סלקא דעתך שהיה תודום?

ומשנינן: אלא אימא: אתה מאכיל בעין קדשים, ויבואו הרואים זאת לטעות לאכול קדשים בחוץ.

מתניתין:

שלשה דברים רבי אלעזר בן עזריה מתיר, וחכמים אומרים: